Parašė zvejams.lt
Trečiadienis, 29 Rugpjūtis 2012 20:42

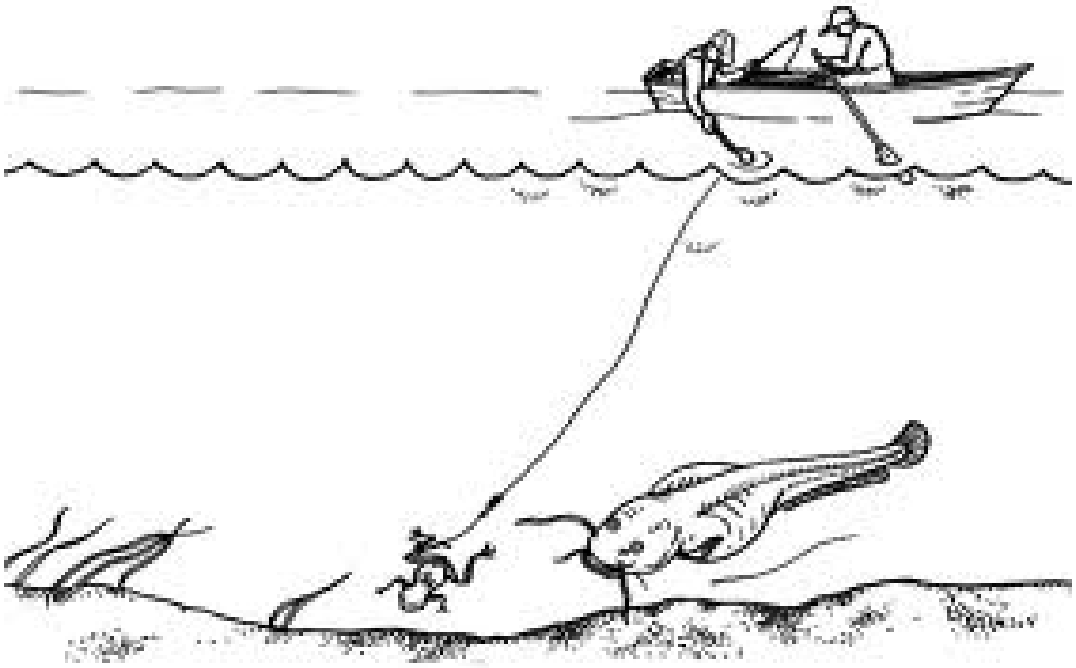
Sprendimas rimtai užsiimti šamų gaudymu kvakle, mūsų tarpe, subrendo dar pernai. Žvejojant sterkus gyva žuvele pavyko pagauti ir kelis šamukus po kelis kilogramus svorio kiekvienas. Jei, tikėti literatūra: šamukai kasmet priauga dvigubai svorio, tai yra rimtas akstinas jais užsiimti rimtai. Tiesa, sekančiais metais mes įsitikinom, kad jie literatūros neskaito.

Visą rudenį, žiemą ir pavasarį aktyviai ruošėmės šamų žūklei. Perkasęs kalną literatūros, aš pagaminau 4 skirtingos konstrukcijos kvokus. Bandymus, atlikinėjau vonioje ir po daugybės dienų treniruočių kvoko išgaunamas garsas jau lyg ir panašėjo į pageidaujamą, arba, kaip sako "šamistai": kvokas ėmė barškėti. Tačiau nei iš krano, nei iš kanalizacijos šamai neatplaukė. Užtat laiptinės kaimynai ėmė kreivai žiūrėti į mane. Nupirkau stipriausius kaproninius šniūrus, nudažiau juos žaliai, pririšau svarelius ir didelius kabliukus. Pats pagaminau galingą kablį, galintį išlaikyti 70-80 kilogramų (jei kartais užkibtų mūsų šamukų "tėtušiai" ar "mamytės"). Trumpiau sakant, atėjus liepai, mes jau buvom pilnoj kovinėj parengtyj.

Kuomet atslūgo pirmosios suveltos, įvairių neatidėliotinų reikalų dienos, nusprendėm suorganizuoti bandomąją išvyką "ant šamų". Išvakarėse su dideliais vargais sugavau vieną stambią žalią varlę. Taip sakant dideliu kasniu ir burna džiaugiasi. Taigi, pakabinęs varkę už kojos, nuplaukėm nuo kranto apie 500 m ir ėmėme inirtingai barškinti kvakle į vandenį. Suprantama pirmą pusvalandį mums nekaip sekėsi , bet palaipsniui viskas stojo į savo vėžes.

Turiu galvoje ne kibimą, bet tinkamą kvaklės kaukšėjimą. Teisybės dėlei reikia pasakyt, kad šamai galvojo kitaip. Vienaip ir kitaip bandėm, bet kibimų nesulaukę nutarėm atsipūst ir grįžom į krantą. Atplaukęs pririšau šniūrą prie meldų ir palikau varlę "palesti" prieš naujas kovas uodų ir mašalų. Kolega, paėmęs meškerėlę nuėjo gaudyti mailiaus, o aš ėmiausi rišti pavadėlius šniūrui. Nepamenu, kiek laiko prabėgo, bet staiga girdžiu draugą šaukiant.

-Saša, greičiau nešk videokamerą!

Kol aš pasiėmiau kamerą ir atbėgau buvo jau per vėlu. Pasirodo, kol mes buvom užsiėmę savais darbais, į krantą iššliaužė žaltys ir nusitvėręs mūsų varlę, kuri buvo kelissyk didesnė už jį, pradėjo ją ryti nuo galvos. Kolega tai pamatęs sugriebė valą ir neleido jam nuryti kol aš neatbėgsiu. Pajutęs pasipriešinimą, žaltys pametė varlę ir nušliaužė į žolę. Apgailėję, kad nepavyko įamžinti tokių kadrų, mes vėl užsiėmėm savais darbais. Tačiau po kurio laiko situacija pasikartojo. Šūksnis, lakstymas ir… aš vėl pavėlavau. Tuomet aš pasiruošiau kamerą ir įsitaisęs netoliese ėmiau laukti. Matyt žaltys buvo labai alkanas, kad atšliaužė ir vėl. Pradėjau filmuoti. Pašliaužiojęs pakrante žaltys pamatė varlę ir puolė nutvėręs už kojos be kabliuko ir nušliaužė žolėn pakeliui ją rydamas. Kurį laiką jam tai sekėsi, tačiau valas įsitempė ir nebeturėdamas kur tempti pradėjo varlę ryti čia pat. Mes nutarėm, kad užsispyrimas ir tikslo siekimas turi būti apdovanoti. Atsargiai, kad neišgąsdinti žalčio, atsargiai išėmiau kabliuką iš laisvosios varlės kojos ir žaltys nusitempė savo auką į artimiausius meldus.

Buvo sunku patikėti, kad žaltys sugebės praryti tokią didelę varlę, juolab, kad pradėjo ryti nuo

vienos kojos. Kitą dieną, netoliese, mes radom tą patį žaltį ramiai besišildantį saulėkaitoje. Dižiulis sustorėjimas viduryje liūdijo, kad jam visgi pavyko. Vėliau iš vietinių rybokų sužinojom, kad geriausias masalas šamams yra dvigeldžio moliusko mėsa. Taigi, man jau nebereikėjo bėgioti su samtuku paskui varles.